

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z odwołania J.D.

od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie

o wysokość emerytury policyjnej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 16 czerwca 2026 r.,

zażalenia odwołującego się na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 5 grudnia 2025 r., sygn. akt III AUa 161/25, WSC U 59/25,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 5 grudnia 2025 r. Sąd Apelacyjny w Lublinie w sprawie J.D. przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie, o wysokość emerytury policyjnej, odrzucił skargę kasacyjną ubezpieczonego wniesioną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 8 lipca 2025 r.

Sąd odwoławczy wskazał, że dla oceny dopuszczalności skargi kasacyjnej w sprawie o wysokość emerytury, to jest o prawo majątkowe, niezbędne jest ustalenie wartości przedmiotu zaskarżenia. We wniesionej skardze kasacyjnej pełnomocnik wnioskodawcy, jako wartość przedmiotu zaskarżenia podał kwotę 35.675 zł.

Mając na uwadze rozbieżności w wysokości wartości przedmiotu zaskarżenia podanej przez pełnomocnika wnioskodawcy w piśmie procesowym uzupełniającym apelację (k. 150) i wniesionej skardze kasacyjnej oraz wysokość świadczenia emerytalnego pobieranego przez wnioskodawcę przed wejściem w życie nowelizacji ustawy zaopatrzeniowej i wysokość tego świadczenia ustalonego decyzją zaskarżoną w niniejszym postępowaniu, Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 22 października 2025 r. postanowił sprawdzić wartość przedmiotu zaskarżenia i zarządził w tym celu dochodzenie. Pełnomocnik wnioskodawcy został wezwany do wypowiedzenia się z czego wynika różnica w wartości przedmiotu zaskarżenia wskazanej w skardze kasacyjnej i w apelacji z zaznaczeniem, że wartości przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej nie może być wyższa niż podana w apelacji chyba, że powód rozszerzył żądanie lub sąd orzekł ponad żądanie oraz został wezwany do precyzyjnego podania wartości przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną i sposobu wyliczenia tej wartości.

W piśmie procesowym z dnia 2 listopada 2025 r. pełnomocnik odwołującego się podniósł, że zgodnie ze stanowiskiem prezentowanym w postępowaniu apelacyjnym emerytura odwołującego się bez ograniczenia narzuconego zaskarżonymi przepisami byłaby miesięcznie wyższa o 2.972,92 zł., co w stosunku rocznym daje wartość przedmiotu zaskarżenia w kwocie 35.675 zł w zaokrągleniu. Wskazał, że odwołujący się składając apelację z dnia 1 marca 2025 r. korzystał z pomocy wzoru internetowego opublikowanego z myślą o funkcjonariuszach pozbawionych należnego im świadczenia i w tymże wzorze nie wskazano wymogu umieszczenia wysokości przedmiotu zaskarżenia dlatego nie wskazał wartości przedmiotu zaskarżenia – w jego ocenie wartość tożsama z wartością przedmiotu zaskarżenia podaną w skardze kasacyjnej.

Organ rentowy, wezwany do ustosunkowania się do powyższego stanowiska skarżącego, w piśmie z dnia 24 listopada 2025 r podniósł, że w jego ocenie wartość przedmiotu zaskarżenia oznaczona na 35.675 zł oraz sposób wyliczenia wartości przedmiotu zaskarżenia wskazany w treści pisma procesowego z dnia 2 listopada 2025 r. są nieprawidłowe, a wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawie wynosi 2.493 zł. Wartość przedmiotu zaskarżenia należy obliczyć jako różnicę między wysokością świadczenia bez zastosowania art. 15c ustawy zaopatrzeniowej, która

jest wskazana w decyzji waloryzacyjnej, to jest 1.915,07 zł. a wysokością świadczenia z zastosowaniem w/w przepisu, która jest wskazana w treści zaskarżonej decyzji, to jest 1 707,34 zł.

W ocenie Sądu Apelacyjnego przedstawione przez pełnomocnika wnioskodawcy wyliczenie wartości przedmiotu zaskarżenia na 35.675 zł nie jest prawidłowe. Zgodnie z treścią art. 22 k.p.c. w sprawach o prawo do świadczeń powtarzających się wartość przedmiotu sporu stanowi suma świadczeń za jeden rok, a jeżeli świadczenia trwają krócej niż jeden rok - za cały czas ich trwania.

Sąd odwoławczy zgodził się ze stanowiskiem organu rentowego, że obliczając wartość przedmiotu zaskarżenia należy uwzględnić różnicę między wysokością świadczenia emerytalnego pobieranego przez wnioskodawcę przed wejściem w życie nowelizacji ustawy zaopatrzeniowej (decyzja z dnia 27 lutego 2017 r., k.141 akt emerytalnych) i wysokością tego świadczenia ustalonego decyzją zaskarżoną w niniejszym postępowaniu (decyzja z dnia 11 lipca 2017 r., k. 150 akt emerytalnych).

W konsekwencji, mając na uwadze treść powołanego art. 22 k.p.c., postanowieniem z dnia 1 grudnia 2025 r Sąd Apelacyjny ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawie (po zaokrągleniu w górę do pełnego złotego) na kwotę 2.493 zł $[(1915,07 \text{ zł} - 1707,34 \text{ zł}) \times 12 = 207,73 \times 12 = 2492,76 \text{ zł}]$.

Ustalona w wyniku przeprowadzonego postępowania sprawdzającego wartość przedmiotu zaskarżenia wynosząca 2.493 zł nie przekracza ustawowego progu, od którego zależy dopuszczalność skargi kasacyjnej (art. 398² § 1 k.p.c.). Dlatego skargę kasacyjną należało odrzucić.

Odwołujący się wywiódł zażalenie od postanowienia Sądu odwoławczego o odrzuceniu skargi kasacyjnej. Wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Zarzucił rozstrzygnięciu:

- brak podstaw faktyczno-prawnych do jego wydania w szczególności błędne ustalenie wartości przedmiotu sprawy;

- naruszenie art. 398¹³ § 1 k.p.c. przez nie wzięcie pod uwagę zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej mających skutkować nieważnością postępowania rozpatrywanych niezależnie od wartości przedmiotu sprawy.

W uzasadnieniu wskazał, że jego zdaniem wartość przedmiotu sprawy podana przez pełnomocnika była ustalona prawidłowo i nie był podstaw do wydania zaskarżonego postanowienia. Podniósł, że rodzaj podniesionych naruszeń w zarzutach kasacyjnych może skutkować nieważnością postępowania i uznaniem, że apelacja wnioskodawcy nie była merytorycznie rozpatrzona, a wartość przedmiotu zaskarżenia nie wpływa na nieważność postępowania.

Sąd Najwyższy zważył:

Zażalenie nie zawiera argumentów mogących doprowadzić do wzruszenia zaskarżonego postanowienia. Po pierwsze, skarżący nie podjął się nawet polemiki z wyliczeniem dokonany przez Sąd odwoławczy. W rezultacie za gołosłowne należy uznać stwierdzenie, że kwota podana przez ubezpieczonego powinna stanowić wartość przedmiotu zaskarżenia. Wystarczy wskazać, że abstrahuje ona od tego co było przedmiotem sporu w rozpoznawanej sprawie.

Po drugie, z art. 398² § 1 k.p.c. i art. 398⁶ § 2 k.p.c. nie da się wyprowadzić wniosku, że skarga kasacyjna powinna zostać rozpoznana, jeśli jest niedopuszczalna ze względu na zbyt niską wartość przedmiotu zaskarżenia, ale strona skarżąca podniosła w niej zarzut nieważności postępowania. Supozycja tego rodzaju nie znajduje odzwierciedlenia w wymienionych przepisach. Znaczy to tyle, że pogląd odwołującego się w tym zakresie nie ma oparcia w obowiązujących przepisach.

Dlatego Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 1 i § 3 k.p.c. w związku z art. 398¹⁴ k.p.c. należało orzec jak w sentencji.

Piotr Prusinowski

[A.P.]

[a.ł.]